

Prošnje za odpis davčnih zaostankov

Oddelku za davke v finančnem ministrstvu je bilo sporočeno, da posamezni davčni obvezanci ne bodo mogli do poteka roka za predložitev prošenj po odredbi št. 1667/39 do dne 22. marca 1940 priložiti vseh potrebnih dokazov, ker posamezne občine, oblasti in ustanove ne morejo v določenem času izdati potrebnih potrdil. Zaradi tega bi ne bilo mogoče prošnjam priložiti pravočasno dokazil in se zato boje, da bi bile prošnje, ki nimajo dokumentov, odklonjene. Ker je pa davčni oddelek uvidel, da so ti razlogi upravičeni, je naročil davčnim upravam, naj sprejemajo prošnje za odpis zaostankov po uredbi št. 1667/39 v roku, ki je označen po tej uredbi do 22. marca 1940, tudi brez potrebnih potrdil in ostalih

dokazil s tem, da morajo prosilci dokazila naknadno predložiti. Take prošnje bodo vzete v pretres tudi po poteku tega roka, oziroma prej, če bodo vposlana potrebna dokazila. Potemtakem se mora delo za reševanje predloženih prošenj za odpis zaostankov iz l. 1937, končati pri davčnih upravah najkasneje do 15. junija 1940 in najkasneje do 20. junija letos morajo biti te prošnje predložene pristojnemu ravnateljstvu v nadaljni postopek. Davčnim upravam je bilo poleg tega naloženo, da se točno drže odredb člena 6. in 11. pravilnika 86.200 iz leta 1939, in da vse posle okrog teh prošenj končujejo v predpisanih rokih.

Kratke tedenske novice

Naš trgovinski minister dr. Andres se je mučil pretekli teden v Berlinu, kjer se je razgovarjal z nemškim zunanjim ministrom in z maršalom Göringom. Dr. Andres je bil ob priliki obiska odlikovan od kanclerja Hitlerja z velikim križem nemškega orla.

Nemčija cení jugoslovansko nevtralnost, zato je Jugoslavija lahko mirna glede Nemčije — je rekel nemški zunanji minister Ribbentrop jugoslovanskim častnikarjem v Berlinu.

Kancler Hitler je govoril zadnjo nedeljo v Berlinu na proslavi v svetovni vojni padlim Nemcem in ob koncu napovedal, da se mora vojna končati z najslavniješo zmago Nemčije.

Nemški kancler Hitler bo prebil velikonočne praznike pri četah na Siegfriedovi črti.

Nemški zunanji minister Ribbentrop se je odpeljal 9. marca v Rim. V programu njegovih razgovorov z Mussolinijem in italijanskim zunanjim ministrom grofom Cianom je tudi sprejem pri papežu Piju XII.

Rooseveltovo posredovanje Welles je prispel dne 10. marca z letalom iz Pariza v London, kjer bo ostal štiri dni. Posvetoval se bo s predsednikom angleške vlade, z zunanjim ministrom in bo sprejel tudi od kralja Jurija VI. v avdienco.

Do prvega spopada med Nemci in Angleži je prišlo ob Maginotovi črti 5. marca. Nemci so presenetili neko utrjeno angleško spretno postojanko in ujeli 16 Angležev.

V šest mesečni pomorski vojni so potopili Francozi 12 nemških podmornic, sami niso izgubili niti ene vojne ladje, pač pa 15 trgovinskih parnikov s skupno tonažo 71.000 ton.

85.000 tonski angleški parnik »Kraljica Elizabeta«, ki je največji in najhitrejši prekomornik, je na svoji prvi vožnji neovirano od nemških podmornic prispel iz Škotske v Njujork.

Mala in nevtralna Danska je bila v tej vojni že ob 26 ladjah ter ob 258 mornarjev.

Trije brezposni črnvi na teden so uvedeni na Francoskem.

Med Belgarijo in sovjetsko Rusijo je bila dne 8. marca po 25 letih zopet otvorjena redna plovba med bolgarskimi in sovjetskimi pristanišči v Črnem morju.

Angleško letala so bila v noči na 9. marec zopet nad Dunajem in Prago. To je bil peti polet nad temi mesti. S svojih poletov nad Nemčijo so izdelali Angleži popoln fotografski zemljevid Nemčije, zlasti pa vojaških zgradb.

Številčno so zavezalci že prekosili nemško proizvodnjo letalstva — je izjavil v angleškem parlamentu 7. marca angleški letalski minister.

Najdaljši izvidniški polet so izvršila v sedanjih vojni angleška bombna letala, ki so letela v noči na 8. marec nad vso srednjo in vzhodno Nemčijo ter dosegla celo zahodno Poljsko. Angleški bombniki so metali letake v poljsčini nad Poznanjem.

Huda rudniška nesreča se je zgodila 7. marca v premogovniku Savager v bližini Cormela v južnoameriški republiki Čile. V 150 m globokem podzemeljskem rovu je eksplodiral plin. Eksplozija je usmrtila 294 rudarjev, 100 pa ranila.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Številno zadnje spremstvo vurbereškega gospoda župnika. Blagega vurbereškega g. župnika Alojzija Kokelja, o kojega smrti je »Slov. gospodar« že poročal, je spremljala na poslednji poti vsa župnija ter mnogo ljudi iz sosednih far. Pogreba se je udeležilo 20 gg. duhovnikov. Poslovilne besede v cerkvi je govoril g. stolni kanonik dr. Ivan Zagar, sv. mašo zadržnico je daroval ptujski g. prošt Ivan Greif. Ob odprtem grobu so se poslovili od nezabnega gospoda: za duhovščino g. prošt Greif, župan občine Grajena g. Petek, vodja ruskega zdravilišča in rajnikov prijatelj g. dr. Okolokulak, za Fantovski odesk in Marijino družbo g. Gašparič, domači g. šolski upravitelj, zastopnik Protituberkulozne lige in za šolsko mladež mlad šolar. Številno zadnje spremstvo je dokazalo, da je bil rajni g. svetnik pravi oče vurbereške župnije v cerkvi, šoll, pri Prosvetnem društvu, na polju in vinogradu. Spomin trajne hvalečnosti je za tolikere dobrote g. župniku Kokelju zagotovljen in Vsemogočni mu naj bo večni plačnik!

V ovetu let je umrla članica Dekliškega krožka St. Ilj v Slovenskih goricah Rozika Niklj. Njen pogreb je bil v Mariboru 3. marca. Na zadnji poti so jo spremlje članice v krojih in s praporom Marijina družba. Sorodnikom naše sožalje — Roziki pa naj sveti večna luč!

V najlepši moški dobi 42 let je v Selnici ob Dravi dne 4. marca umrl Franc Kajzer, p. d. Bločič, posestnik na Slemenu. Rajni je bil povsod priljubljen, posebno na pri revnih šolarjih in siromakih, ki se ga bodo v molitvah dolgo spominjali. Za njegove dobrote naj mu bo Bog obilen plačnik — žalujoči družini pa naše sožalje!

Slomšekov birmanec umrl. Dne 29. februarja je pri Sv. Rupertu v Slov. goricah zatihnil trudne oči v častiljivi starosti 89 let daleč znan Gregor Škof. Kot najstarejši mož v fari je bil še birmanec škofa Slomškega. Leta 1931. sta

obhajala z ženo, 50 letnico srečnega zakona, ki jo je blagoslovil tedanji škofov namestnik prevz. g. dr. Ivan Jožef Tomažič. Vse svoje življenje je ostal zvest veri svojih staršev in bil vedno dober prijatelj duhovnikov. Če je bilo treba kaj zrtovati v cerkvene namene, so vedno bile odprte njegove darežljive roke. Lani o birmi pri Sv. Rupertu je vkljub svojim 88 letom in povrh še slabemu vremenu prišel k sprejemu Prezvzišenega in imel prav lep pozdravil nagovor. Njegov nastop je bil vedno odločen in korajžen. Po 60 letnem bivanju po raznih krajih severnih Slovenskih goric se je podal v svoj rojstni kraj, kjer je na svojem lepem vinogradnem posestvu blizu rojstne hiše preživel zadnja leta življenja. Kako radi smo ga imeli, je jasno pokazal njegov lep pogreb. Vsi njegovi ožji sorodniki iz raznih krajev, sosedje, prijatelji in znanci smo prihitali na njegov dom, da ga pospremimo k večnemu počitku. Na domu se je prisrčno poslovil od dragega pokojnika bivši župan g. Vogrin, v cerkvi po sv. maši g. župnik in na grobu še g. učitelj Grögl, naši pevci pa so mu v slovo zapeli. Res drag nam je bil, pogrešali bomo njegovo prijetno družbo in njegovo darežljivost. V upanju pa, da mu je Večni sodnik tudi dober plačnik, ga bomo ohranili v najlepšem spominu — njegovim dragim pa izrekamo sožalje!

Najstarejši faran umrl pri Sv. Jurju v Slov. goricah. Dne 22. februarja smo pospremili k poslednjemu počitku enega najstarejših v naši župniji, Ivana Luc, ki je umrl v 88. letu starosti.

• Pri ženah, ki več let trpe na težki stolici, deluje vsakdanja uporaba naravne »Franz-Josefove« grenke vode, zaužite zjutraj in zvečer po četrtini ki kozarca, zelo uspešno. Tudi bolj občutljive pacientke rade jemljejo »Franz-Josefovo« vodo, ker se že v kratki dobi pokaže zelo prijeten učinek.

Ogl. reg. S. br. 33.474/35.

ga tudi umičevala. V miših pa imamo iznajdbo, ki naj bi udobje pospeševala. Nekemu inženirju je padlo v oči, da v mrazu najbolj trpe roke, zlasti prsti, ki so najbolj dovzetni za ozeblino. Zato je poleg nešteti ogrevalnih naprav, ki se košatijo po človeških bivalističih, na jih ni mogoče prenašati s seboj, iznašel majhno pečico, ki jo človek lahko v žepu nosi s seboj in se ob njej neprestano greje. Nova žepna peč se kuri z bencinom in je komaj tako velika kot okrogla žepna baterija.

Prostovoljno ujetništvo. Iz Londona poročajo, da se angleška vlada bavi z mislijo, da bi na anglikansko duhovščino izdala poziv, da bi se anglikanski duhovniki prostovoljno javljali

Avgust Senoa:

Berač Luka

Povest iz naškega življenja

»Molči! Molči! Molči!« je škripal berač, ki je komaj dihal od jeze, ko je poslušal to govorjenje. »Kaka sreča, ko bi se te bil prej že otresel kakor opanek blata! Da, zapustil sem te, ker sem se te začel bati kakor kuge. Bil bi ti pošteno plačal, bil bi ti dal, da ne pogineš, ampak s teboj še kdaj kaj imeti — nikdar več. Da, jaz sem zadnji človek na svetu in se tudi ne cenim za višje, ali ti niti nisi človek, ti si nečisti duh, ki se samo veseli, če stori kako hudobijo, ki se smeji, kadar se drugi ljudje jočejo. Mirno si dal Martinu uničiti živino, po tvojem načrtu mu je cigan zažgal, medtem ko si ti pel, pil in rajal. Groza me je obhajala, ko sem te gledal, izrodek človeški, in v duši sem si prisegel, da bom tvojo tovariško pustil. Ti goljufaš, kradeš, zažigaš, ti bi mogel tudi človeka ubiti!«

Pri teh besedah se je pisar stresel, ali naglo je prasnill v smeh.

»Oh, oh! Poglej ga, poglej! Od kdaj si postal tako pobožen in svet? Jaz kradem, goljufam, ljudi krvavo davim, zažigam, pa ko bi bilo vsaj zame, ko bi imel jaz

38

kaj koristi od tega! Ali ne! Za Luko to delam, za njega se žnem, on obira mleko, ki ga namolzem, meni ostane komaj kapljica sirotke, in zaradi tega se me ta svetec boji kakor kuge, zaradi tega se me hoče otresti kakor blata.«

»Molči! Molči! Lump!« se je zadrž Luka in stisnil pesti. »Da si ne nakopljem greha! Prostak sem, divji sem, kakor me je mati rodila, ne vem za nič dobrega na tem svetu pa sem blodil kakor slep. Ti pa si meščan, po mestno se oblačiš, znaš čitati in pisati, imel si dom, poštenega očeta, veš, kaj je dobro in pošteno, ti si imel odprte oči, mogel si najti pravo pot v božjem svetu, toda ali si dober, ali si pošten? Ko bi bil vsaj sam zase ostal lopov, ko bi vsaj drugih ne bil okužil! Toda ne! Prismolil si se name, zastrupil si mi kri, srce — — — to si ti storil, ti, mestni človek, to te je tvoje čitanje in pisanje naučilo.«

»Pa prosim te, Luka, kaj zbijaš komedije? Če se mi ljubi poslušati pridige, grem v mesto, tam je dosti popov in fratrov, ti se na te svete mojstrije ne razumeš. Pameten bodi, jaz sem si premislil, žal te mi je, bodiva si spet prijatelja!«

»S teboj — rajši z vragom!«

»Pa reciva, da sem jaz ta vrag! Bodiva si spet prijatelja! Vem, kaj te peče. Mara, kajne? Seveda. Jaz, Boga mi, nisem Andriju rekel, naj jo ljubi. Toda Martina in

sti. V mladosti se je priselil iz Tirolskega in si pridnostjo in štedljivostjo ustvaril lep kmečki dom na Malni. Pokojni je užival pri vseh sosedih in vsej župniji spoštovanje in ugled. Kot občinski odbornik si je vseh 18 let prizadeval za povdigo občine. Prav posebno pa nam bo ostal v nepozabnem spominu kot mož zavednega krščanskega življenja. — Ob priliki sedmine so pogrebci v hvaležen spomin na pokojnega nabrali 100 din za Slomščekov dom. Bog plačaj!

Smrtna kosa pri Sv. Lenartu pri Veliki Nedelji. Dne 20. februarja je po kratki in mučni bolezni umrl Marinič Franc, posestnik iz Podgorca. Rajni, ki je bil star 76 let, je v svojem življenju dosti pretrpel. Delal in garal je kolikor je mogel, da je le svoje otroke, katerih je bilo osem, preskrbel. Zdaj na stara leta, ko bi moral imeti zasluženi počitek, pa je največ pretrpel. Bil je vesele narave in vedno vedrega obraza. Pokopali smo ga ob številni udeležbi ljudstva 22. februarja. — Trpljenje in smrt moža je njegovo ženo Marijo tako potrla, da je 4 dni pozneje umrla v 73. letu starosti. »Slov. gospodar« je redno zahajal v njuno hišo, zato sta si zaslužila, da jima tudi »Slov. gospodar« posveča te vrstice v spomin. — Dne 25. februarja smo pokopali Munda Tomaža, preužitkarja iz Bratonečic. Star je bil 88 let. — Rajni naj počivajo v miru, žalujočim pa naše sožalje!

Vzoren viničar umrl. Pri Sv. Trojici v Halozah smo spremili na zadnji poti Jakoba Sakelšeka, starega 61 let. Bil je vzoren viničar in je nad 30 let skrbno obdeloval haloško trto v istem vinogradu v Jablovcu. Kot moža-poštenja-

ka in dobrega soseda so ga čislali daleč naokrog. Ni mu bilo dano, da bi dočkal pomladnega prebujenja vinske trte, kateri se je žrtvoval od rane mladosti. Ob prostem času je rad prebiral »Slov. gospodarja« in bil njegov naročnik. Na zadnji dom so ga ponesli štiri bratje Večeriči, njegovi nečaki. Za njim žalujejo štiri hčerke, številni sosede in sorodniki ter gospodar, kateremu je tako zvesto služil, za njim plaka gorica, ki bo pogrešala njegove skrbne roke. — Odpočij se, dragi Jaka, v tistem domovanju in na svidenje v lepši domovini, brez solza in trpljenja! Združen si s svojo družico Ančko, ki smo ji posodili zadnjo pot pred dvema mesecema.

Dve ženski umri v visoki starosti. Pri Sv. Barbari v Halozah smo imeli zadnje čase več pogrebov. Med drugimi smo spremili k večnemu počitku rajno Jero Emeršič iz Malega Okiča in Marijo Kozel iz Dolan, vdovo po rajnem Sebastijanu Kozel. Obe pokojnici sta dočkali visoko starost. Žalujočim naše sožalje — vsem rajnim pa večni mir!

Najvidnejši predstavnik Murske Sobotice umrl. Dne 29. februarja je v 68. letu starosti umrl ugledni industrijalec ter veleposestnik Hartner Geza, ki je bil najvidnejši predstavnik starejše Murske Sobotice. Ker ga je že dalj časa mučila huda želodčna bolezen, se je v Budimpešti podvrget operaciji, a mu ni bilo dano, da bi se vrnil na svoje posestvo pri Gradu, kateremu je zadnje čase posvečal največ pozornosti. Poleg omenjenega posestva je imel tudi veliko premoženje v Soboti, na Madžarskem, v Nemčiji in Švici ter je po splošni sodbi bil eden izmed najbo-

gatejših Prekmurcev. Začasno so njegove zemeljske ostanke shranili v Budimpešti na pokopališču v Farkašreti, a pozneje bo prepeljan v rodbinsko grobnico v Gornji Lendavi.

Dva pogreba na Vranskem. Dne 3. marca smo pokopali 26 letno mladenko Franciško Pestotnik iz Ločice. Rajna se je v svoji rani mladosti — bilo ji je šest let — hudo prestrasila nekega psa ter dobila od strahu močno srčno napako, na kateri je ves čas bolehal. V zadnjih treh letih se ji je bolezen zelo poslabšala in ni mogla več zapustiti domače hiše. Svojo bolezen je vdano in potrpežljivo prenašala. — Istočasno smo pokopali tudi blago ženo Franciško Reberšek, ki je zapustila moža in 11 nepreskrbljenih otrok. Rajnica je postala žrtev nesreče. Doma je naložila drva v peč. Čez nekaj časa je šla pogledat, če so se drva vnela. Ko se je sklonila v peč, je hipoma puhnil plamen vanjo ter so se ji v trenutku vneli lasje in obleka. Prihitiel so ji na pomoč ter ogenj pogasili. Toda dobila je po obrazu tako hude opekline, da je morala v bolnišnico, kjer pa je podlegla. Prepeljali so jo iz Celja na Vransko in je pokopana na tukajšnjem pokopališču. Ganljiv je bil prizor, ko je ob njenem odprtem grobu jokalo enajst otrok in žalujoči mož. — Naj obe rajnici počivata v miru!

Smrt v visoki starosti. V Parižljah pri Braslovcah je v 81. letu umrl Ivan Povšna k. Dobremu Medenovemu očetu bodi zemljica lahka — preostalim pa naše sožalje!

Najstarejši Frankolovec umrl. V ponedeljek, 4. marca, je v starosti 90 let zatisnil oči ugledni

Na bojišču je zelo važna telefonska služba — Telefonska celica v Maginotovi črti

Freyberg, poveljnik Novozelancev, ki so se izkrcali v Egiptu v pomoč Angliji in Franciji

Na Finskem — in tudi drugod — imajo hiše zavarovane pred bombami z vrečami peska

Sovjetski letalci silno bombardirajo finska mesta. Slika nam kaže razdejanje po bombardiranju

Mata sem nahujskal, da sta se grizla kakor psa. Da sta se spet pobotala, spet nisem jaz kriv, ampak oni nesrečni fiškal, ki je prišel na agitacijo, in mladi pop iz mesta. Da, da, ta je največ kriv, ker je s svojim sladkim jezikom starca pomiril. Vidiš, Luka, ti so ti vzeli Maro, nisem ti je jaz. Pa ti nekaj rečem. Andro in Mara sta zdaj srečna, mene to peče kakor tudi tebe, pa dajva, maščujva se! Zakaj sta onadva srečna, zakaj midva nisva? Pojdi z menoj, da se na samem pomeniva, kako bova tej sreči zavila vrat! Meni si ti potreben, tebi sem jaz potreben. Daj roko! se je pisar nasmehnil, nagnil na mizo in pomolil Luku roko.

Berač se je umaknil in je skočil.

»Na!« je zavpil in udaril pisarja s pestjo po licu, da ga je oblila kri in se je pisar omočen zvrnil na tla. Luka pa je izgínil iz krčme.

Berač je šel na hladni nočni zrak. Prsi so se mu silno dvigale, kri mu je gorela v žilah, živci so mu drhteli. Z odprtimi usti je vsrkaval zrak in snel klobuk, da bi mu veter ohladil razžarjeno čelo. Še zdaj mu je v srcu divjala jeza na pisarja. Hip je stal nem, gledal je v mesec, ki je v njegovih otožnih očeh žalostno odseval. Odleglo mu je od hlada in blažja čustva so se spustila v njegovo dušo. Toda niti trenil ni, bil je kakor kip.

Kaj je ta človek mislil? Iz bledega, grdega lica si mogel razbrati veliko skrivnostno vprašanje. Kak je oni

svet v višini nad zvezdami? Ali je tam življenje boljše kakor na tej zemlji? Ali je tam pravica, ki se deli vsem enako? Ali bo tam videl, spoznal svojega očeta, svojo mater, ali se bodo tam vsi ljubili?

A zvezde so migljale, kakor da ga vabijo:

Pridi! Pridi!

Nočna rosa je padla na njegovo vroče čelo in bilo je, kakor da ga je blaga roka z nebes pogladila. Vzdihnil je, nagnil glavo. Pogledal je ostro okoli sebe, prisluhnil tenko, gledal je in poslušal kakor človek, ki se pripravlja na daljno pot od tod, kjer je mnogo dni preživel, pa mu je vsaka malenkost mila. Človek odhaja in Bog ve, ali ga bodo ti kraji še kdaj videli. Tako je bilo z Lukom. A priti je moral semkaj, da se poslovi od kraja, ki mu je bil kakor domači kraj.

Počasi je korakal Luka od samotne krčme proti vasi in je skoro dospel do Marinoga doma. Okna so bila temna, hiša zaklenjena. Berač je sedel na kašnen nasproti hiše in si je oprl glavo z lakti. Dolgo je gledal v nebo. Kako more toliko ljudi v tako majhnem prostoru toliko sreče in mira najti, a poedinec je ne more v vsem svetu ne? Srečni so, naj bodo! Sreča je itak le kakor sen, živa resnica pa je nesreča. Greh pa je s surovo roko vzbuditi človeka iz sladkih sanj. Le hudobnež razdre meliko ptičje gnezdo. Da, kmečki dom, to je gnezdo ljubezni, svet oltar, in če se okoli njega zbirajo stari in mladi v slogi in

za dušnopastirsko službo med angleškimi vojaki, ki so padli v nemško ujetništvo. Iz zadnje svetovne vojne se namreč Angleži spominjajo, da je bilo v nemškem ujetništvu nad 7500 angleških vojakov, ki so umrli brez duhovnika, ker jih pač v ujetništvu ni bilo. Duhovniki, ki bi se prijavili za to službo, bi pač morali s svojimi verniki vred deliti življenje vojnih ujetnikov. Vso to akcijo vodi angleški škof Staunton.

Drevo, ki ne gori. Raziskovalec Gordon Spinwall se je nedavno vrnil s svojih potovanj ob rekah Amazona in Orinoco v Rio de Janeiro v Južni Ameriki. Njegovo najvažnejše odkritje s teh bogatih pokrajin je — negorljivo drevo, ki ga je našel na svojih potovanjih. Prinesel je s se-

posestnik Medved Tomaž v Stražici 17. Rajni je bil vzoren katoliški zakonski mož in oče. Zapušča ženo, dva preskrbljena sinova in šest uglednih hčerk. Pogreb je bil 6. marca. Pri odprti rakvi na domu pokojnika se je od rajnega poslovil g. Potočnik Matija, posestnik iz Zabukovja. Velika množica pogrebcev, ki ga je spremljala na zadnji poti, mu je hotela pokazati s tem, kako drag in priljubljen ji je bil rajni mož, ki je bil 30 let občinski odbornik, ki se je trudil za blagor občine celo do visoke starosti. Na pol poti mu je prišla naproti v sprevedu šolska mladina in mu s tem izkazala poslednjo čast za zasluge kot dolgoletnemu šolskemu svetniku in ljubitelju mladine. Po črni peti sv. maši se je ob grobu poslednji poslovil od njega g. Goršek Jožef v imenu občine in mu tudi izrekel zahvalo kot soustanovitelju Posojilnice v Frankolovem. Rajni je rad prebiral katoliške časopise. »Slov. gospodar« ga je spremljal kot zvestega naročnika celih 70 let. Cerkevni pevski zbor je rajnemu v slovo zapel žalostinko. Frankolovska župnija je s pokojnikom izgubila najstarejšega župljana. Bog mu daj večni mir in pokoj! — Žalujemočim naše sožalje!

Iz svetovne vojne je prinesel kal smrti. Po dolgem trpljenju je 6. februarja v Gospodu zaspal Janez Cvibošek, posestnik v Vel. Grahovčah, še v močni moški dobi, star 51 let. V svetovni vojni je dobil kal neozdravljive bolezni, na kateri je hiral dolga leta, a navzlic svoji telesni slabosti je pridno in zvesto opravljal svojo mizarstvo obrt, da bi pripravil svoji družini vse potrebno. Zdaj pa je prestal vojno in šel v veselje Gospodovo. Počivaj mirno, blagi oče in gospodar!

Prijubljenega kovača je Bog poklical k sebi. Iz Velikega kamna nam poročajo: Tu je umrl 28. februarja Anton Kukovičič, daleč naokrog znan, spreten in globoko veren kovač, star 72 let. Pred 45 leti je prišel iz Rajhenburga, si kupil majhno hišico s kovačnico ob glavni cesti št. 41, si prislužil s težkim pa vztrajnim delom svojih rok toliko, da je devetčlansko družinico pošteno preživel in večinoma že spravil do lastnega ognjišča, hčerko Milko celo v učiteljski stan. Pridno je molil in delal v svoji obrti, nikogar nikdar podračunal. Zato je bil ljub Bogu in ljudem. Blagoslovljen je bil njegov prihod in trudapolno delo. Njegov odhod v večnost pa je pokazal, kako ga je vsa župnija in okolica visoko čislala; ljudstva je bilo pri njegovem pogrebu 2. marca kljub mrzlemu vetru in zimi skoraj več kakor ob nedeljah. »V večnem spominu bo ostal pravični!«

Smrt blivšega župana. Pri Sv. Juriju ob Ščavnici je umrl v Grabšincih daleč naokrog znani posestnik Šijane Janez, p. d. Lovrenčev. S pokojnim smo izgubili blago srce, katerega je marsikateri občutil. Rajni je rad pomagal vsakemu, kateri se je zatekel k njemu po pomoč. V njegovem hišo zahaja že od nekdanj »Slov. gospodar« in drugo krščansko časopisje. Bil je svoj čas župan in večletni odbornik. Kako priljubljen je bil, je pokazal njegov pogreb, katerega se je kljub hudemu mrazu udeležila od blizu in daleč velika množica. Svetila rajnemu večna luč — žalujemočim žen in ostalim pa naše sožalje!

boj tudi več vej drevesa in je delal z njim poskuse pred člani znanstvene akademije v Rio de Janeiro. V navadnem ognju veje niso zgorile, ogenj se jih ni prijel. Znanstveniki domnevajo, če ima drevo v svojih sokovih toliko rudniških sestavin, da so njegove celice vse prežete z njimi. Končnega znanstvenega zaključka o tem novem pojavu sicer še ni, vendar pa so se denarniki že začeli zanimati za kraje, kjer to drevo raste, ker domnevajo, da mora tam biti v zemlji silno veliko različnih rudnin.

Čiste kovine. Mnoge izmed kovin skušajo dobiti kemiki v najčistejši obliki, tako da so nekatere dosegle že neverjetno stopnjo čistosti. Tako so pridobili svinec, ki nima primešane niti

ljubezni, se mu vedno dviga dlm do neba, tak dom je tudi Bogu ljub.

Nem je sedel na hladnem kamnu nasproti mirni hiši, nasproti nedoželjivi svoji želji. Zdajci se je za hišo utrnila zvezda. Svetli utrinek je šinil bliskovito po bledem nebu, puščajoč za sabo rdečkast žarek. Ugasnil je utrinek, ugasnil je žarek.

Bilo je in je minulo.

Berač je vstal in pogledal proti hiši, kakor da jo hoče z očmi blagosloviti. Iz očesa mu je padla solza, toda padla je na kamen. Luka se je obrnil in naglo pospešil k Savi.

Počasi je tekla voda in momljala čudno uspavanko. Po valovih so se prelivali zlati traki mesečine in skakali sem ter tja.

Luka je prišel k obali prav na mali jasi, za katero se je razprostiralo grmovje. Breg je bil tu izpodjeden, precej visok, rokav Save globok, deroč. Luka je z očmi prediral vodo in stal mirno na bregu. Kar se mu je zazdelo, da nekaj v grmovju šušti. Naglo se je ozrl. Vse je spet utihnilo, koj nato je močnejše zašumelo in zdelo se mu je, da čuje tudi človeka, ki šepče. Luka se je obrnil h grmovju. Tedaj sta pokukali iz grma dve glavi in dve trupli, nazadnje dva cela možka.

»Kdo je?« je zaklical Luka.

Davčni spor med občinama Maribor in Košaki

Davčni spor med obema občinama traja že od leta 1934. dalje. Dosedaj so ta spor reševali razni uradi pri zeleni mizi, zato javnosti ni bil tako znan. Košaki so zahtevali del davkov od Rosnerjeve tovarne, katere del stoji na zemlji, ki spada v občino Košaki. Davčna uprava v Mariboru je to zahtevo odklonila, ker je sedež tovarne na mestnem zemljišču. Na pritožbo občine Košaki je moralo reševati to vprašanje finančno ravnateljstvo v Ljubljani. Finančno ravnateljstvo je ostalo na istem stališču. Pritožba je šla naprej na upravno sodišče. To je odredilo, da ima občina Košaki pravico na en del, in sicer primeren temu, kolikor je tovarne na košaškem svetu. O vsoti pa seveda upravno sodišče ni moglo odločiti, ker bo moralo šele finančno ravnateljstvo to določiti. Zato še nobena vsota ni znana.

Vzporedno s tem vprašanjem se je načelo drugo vprašanje: priložitev okolice k mestu. Znano je, da se je pri vseh mestih v Sloveniji to že zgodilo, samo pri mariborskem ne, ker so se upoštevale želje okolčanov, da hočejo gospodariti zase. Mestna občina je pa tudi izjavila, da sprej-

me rada okolčane v svoje ozemlje, toda sil jih pa ne. Nekateri zasebniki so zato začeli zbirati podpise za priložitev dela Košakov k občini mariborski. Ta vloga je šla na banksko upravo, kjer čaka rešenja. Mestna občina sama mej ne more popravljati, niti za en meter ne.

V svoji skrbi, da bi občina Košaki res dobila svoj delež, so v nedeljo, 3. marca, priredili pristaši JRZ v št. Petru pri Mariboru shod, kjer so govorili domači g. župan in g. župnik, kakor tudi še drugi govorniki. Za preteklo nedeljo napovedani shod v Košakih pa se ni vršil.

Gotovo je, da se bo borba vršila še naprej, ako ne bo prišlo do kakega neposrednega sporazuma med obema občinama. Mi se danes ne bomo spuščali javno v to borbo, ker se zanesemo, da bo bankska uprava, ki jo vodijo naši možje, zadevo popolnoma pravično rešila, da bo tudi občina Košaki zadovoljna. Naši politični nasprotniki pa so skušali ta spor — ki je zgolj davčno-upravnega značaja, ne pa osebna zadeva naših ljudi v obeh dveh občinah — izrabiti v to, da bi se krhale naše vrste. Doživeli pa bodo svoje razočaranje!

Dopisi

Pohorje

Ribnica na Pohorju. Stališče naših gruntov je težavno. Naši lepi gozdovi se vedno bolj redčijo. Edino združništvo bi nas lahko še rešilo. Naše na gozdovih tako bogato zakotje je brez lesne zadruge podobno malomarnemu mlinarju, ki mu je vseeno, koliko vode prihaja na njegovo mlinsko kolo. Če drugim krajem lesna zadruga ni pretrd oreh, zakaj bi potem bila ravno nam Ribničanom prenevarna? Sicer se že par let šušlja o tem, a dejstev še ni nikjer. Naš pohorski kmet pa radi tega igra vlogo potrpežljive goske, ki daje prekupcem perje, zase pa ohrani goloto.

Dravska dolina

Selnica ob Dravi. »Citalnica« vprizori na cvetno nedeljo ob treh popoldne in na praznik sv. Jožefa ob sedmih zvečer v Slomšekovem domu presreljivo igro v petih dejanjih: »Žrtev spovedne molčečnosti.«

Rošpoh pri Mariboru. V Kamnici sta se poročila žurman Cilka iz Rogaške Slatine in Sadovski Vasilij, oskrbnik Osetovega vinogradnega posestva »Grič« pod Sv. Urbanom. Za pričo sta bila g. Lorenčič, župan v Kamnici, in nevestin brat g. žurman Janko, učitelj. Mlademu paru iskrene častitke!

Studenci pri Mariboru. Da ne bo kake zmešnjave glede obhajanja praznika sv. Jožefa, se javlja, da bomo v Studencih pri Mariboru proslavili svojega patrona kakor druga leta na dan 19. marca, čeprav v velikem tednu. — Cerkevno predstojništvo sv. Jožefa.

Maribor. Na predvečer praznika sv. Jožefa, dne 18. marca, priredijo mariborski dijaki in dijakinje, člani Fantovskega odseka in članice Dekli-

škega krožka, ob osmih zvečer v Narodnem gledališču slavnostno akademijo s pestrim sporedom. Telovadne točke se bodo vrstile s petjem, godbo, rajalnim pohodom, gimnastičnimi vajami, in to članov in članic. Prireditve bo zelo zanimiva tudi za okoliške odseke. Vstopnice so v predprodaji v knjigarni Tiskarne sv. Cirila v Mariboru na Aleksandrovi cesti (Združna gospodarska banka).

Dravsko polje

Sv. Miklavž na Dravskem polju. Prosvetno društvo bo imelo v nedeljo, 17. marca, ob dveh popoldne in zjutraj zanimivo in poučno predavanje, katero bo spremljal film: »Rim ali Moskva«. Miklavžani kakor tudi sosede z Dolgoš, Loke, Dobrovč, Ragoze itd., ne prezrite tega važnega predavanja, pa se ga po možnosti vsi udeležite! Ne bo vam žal. Na svidenje!

Št. Janž na Dravskem polju. Igralska družina Prosvetnega društva vprizori na Veliko noč po večernicah igro »Gosposka kmetinja«. Že sedaj vabimo domačine in naše sosede, da si bodo ogledali to igro!

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Na cvetni petek in soboto bodo za vse fante naše fare velikonočne duhovne vaje. Po dvakrat (zjutraj ob šestih in popoldne ob dveh) bodo zanje pridige, ki jih bo imel cirkovski g. župnik I. Klopčič. Zavedni katoliški fantje, ki jim je kaj za to, da jim je lepa mladost, se jih bodo udeležili vsi! — Istočasno vabimo že sedaj na mladinsko akademijo, ki bo na velikonočni ponedeljek. Priredita jo FO in DK obenem z materinsko proslavo. — Sv. Marko pri Ptuj. Fantovski odsek in Dekliški krožek priredita na cvetno nedeljo, 17. marca, akademijo z zelo pestrim sporedom. Ker na-

Človeka nista odgovorila, toda hitela sta proti Luku. Že sta bila sredi jase.

»Ha, lump!« se je zadril berač. »Proč! Daj mi mirno umreti!«

»Ne!« je zavpil Mikica. »Prej daj denarje!«

»Ha! Ha! Ha! Ha!« se je zakrohotal Luka, obrnil k vodi, razširil roke in se pogнал v Savo.

Pisar in njegov ciganski tovariš sta pritekla k bregu.

»O, tri sto hudirjev!« je siknil pisar, se pograbil za glavo in napregnil oči nad vodo, ki se je zapanila in zagrnila nad beračem. »Spet nama je ušel pred nosom, a denarji, lepi denarji so šli po vodi. Ali je ponorel ta norec?«

»Da, da,« je potrdil cigan z glavo in strmel v Savo, »ušel nama je na drugi svet, tu je voda globoka in deroča pa davi kakor zver. Šel je Luka, nu, tako —« je dodal in pihnil čez dlan.

»Ampak denarji, moji denarji!« je škrtal obupani pisar divje, »tudi ti so šli po vodi. Kum, dragi kum, ti si močen, skoči, ulovi ga, reši denarje!«

»Nak!« je odkimal cigan; »ljubša mi je glava kakor denarji. Če bi skočil, ne bi več videl sonca, ribe bi me požrle. Ne grem v vodo, kum.«

»Kum! Petdeset goldinarjev ti dam več od potovice, skoči!«

»Ne grem.«